

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

TOY ANDRÉ DAVID

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : PENE, 32 ετών. EYGENIA, μητέρα του, 60 ετών. ΟΡΤΑΝΣΙΑ, γυναίκα του, 26 ετών.

(Σ' ένα κομμό γραφείο. Η Εύγενία πλέκει. Έξωφρα μπαίνει μέσα ο Ρενέ με όμι ανήσυχος και ταραγμένη).

PENE. — Καλησπέρα, μητέρα. EYGENIA. — Καλησπέρα, παιδί μου. PENE. — Ποι είναι η Όρτανια; EYGENIA. — Βγίρε έξω... PENE. — Και πού πήγες; EYGENIA. — Δεν μου είπες... PENE. — Τη φώτησες πού πιάς και δεν σου απάντησε; EYGENIA. — Όχι... Δεν τη φώτησα καθόλου... PENE. (νευριασμένος). — Μά γιατί δεν τη φώτησες, μητέρα; EYGENIA. — Μά, παιδί μου, η Όρτανια δεν είναι μικρό κοριτσάκι για να τη φώτω κάθε φορά που βγαίνει έξω που πηγαίνει... Είναι μια παντρεμένη γυναίκα...

PENE. — Μά γι' αυτό τον λόγο ακριβώς πρέπει να λήη πού πηγαίνει. EYGENIA. — Ρενέ, είσαι υπερβολικά ζηλιάρης! Ναί, είσαι υπερβολικά ζηλιάρης και καριτσάτος. PENE. — Μητέρα μου, τό ξέρεις, έφηλο πολύ την Όρτανια. EYGENIA. — Κι' επειδή την αγαπάς πολύ, πρέπει να τη βασανίζεις;

PENE. — Βασανίζω περισσότερο εγώ τό έδω. EYGENIA. — Βασανίζω άδωκα... Ξέρεις πολύ καλά ότι η γυναίκα σου είναι πολύ τίμια και πιστή. PENE. — Ναί, μητέρα μου... Άλλά μίν Ξεχνάς ότι είναι πολύ νέα και πολύ άμορφη... Την τραγουζούν τόσο!... Δεν είναι και πολύ άδικο να παρανοηθί μά γυναίκα...

EYGENIA. — Μή μιλάς έτσι για τη γυναίκα σου, Ρενέ... PENE. — Την υπεραπλάσω πάντα πού, μητέρα... EYGENIA. — Την υπεραπλάσω, γιατί είναι πολύ καλή... PENE. — Έτσι, μητέρα, αλλά τώρα τελευταία βγαίνει έξω σχεδόν κάθε βράδυ... Κι' όλο την ίδια ώρα... Γιατί; Ποι πάει; EYGENIA. — Η Ήλεια είναι πολύ κακή άρρώστια, Ρενέ. Κάνει τον άποφρο να παραισιάζει...

PENE. (συντάζοντας τό ρολόι του). — Σάπα, μητέρα! Έλχεπε νάχη γυφτεί αυτή την ώρα η Όρτανια. EYGENIA. — Είναι άδωκα χωρίς, παιδί μου. PENE. — Τι ώρα έβγαγε; EYGENIA. — Δεν κάρτα τό ρολόι. PENE. — Μητέρα, μητέρα, ποτε δεν προσέχεις τίποτα, όλα τ'ά βλέπεις άφραία, με την καλή σου καρδιά.

EYGENIA. — Ρενέ, σου είπα, είσαι άρρωστος από ζήλεια. Η σύσση, έπί τέλους! Μι κανείς, να ύποπτεύω κι' εγώ. PENE. — Σιγάρωσέ με, καλή μου μητέρα, Δεν μπορείς να φανταστής πόσο άγανώ. (Μπαίνει μέσα η Όρτανια, με φόβηρα περιπάτου και μ' ένα μπουκίτο μενεξέδες στό χέρι).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (χαρωπά). — Καλησπέρα σας! EYGENIA. — Καλησπέρα, ζόρη μου. ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (παχιδιαδρικά). — Γιατί, ζόρι σύγγέ μου, δεν μου λέτε κι' έτσι καλωσπέρως; PENE. (σκυθρωπός). — Ποι ήσους; ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Δεν θά σου τό πώ, άφοι δεν μου λές καλωσπέρως. PENE. (έπίμονα). — Πέζ μου πού ήσουν. ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Όχι, όχι, δεν θά σου τό πώ. PENE. — Θά μου τό πής, πρέπει να μου τό πής. ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Δεν θά σου πώ τίποτα, άν δεν μου φιλήσεις πρώτα τό χέρι και άν δεν μου ζητήσεις συγγνώμη για την ψυχρή σου ύποψή.

PENE.—Θεέ μου, άσσε την Όρτανια μου!...

PENE. (άποτομα). — Αυτό είναι ύπεκαμμένος. Πέζ μου πού ήσουν. EYGENIA. — Ρενέ!... PENE. — Σε παρακαλώ, μητέρα, μίν έπειθαίνεις. (Η Εύγενία σηκώνεται και φεύγει).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Ρενέ... Κατάντησε άνυπόφορος με τη ζήλεια σου. PENE. — Πέζ μου πού ήσουν. Πέζ μου πού πάς κάθε βράδυ την ίδια ώρα;

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Πηγαίνω στής Παυλίνας. PENE. — Κάθε βράδυ στής Παυλίνας; ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Ξέρεις ότι είναι άρρωστο τό παιδί της. PENE. — Προφάσεις. ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Ρενέ, με προσβάλλεις. PENE. — Κι' αυτό τό μπουκίτο πού σου τό έδωσε; Τό παιδί της Παυλίνας; Φαντάζεσαι ότι είναι εύκολο να μ' άπατάς σάν έναν ήλιθο;

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Ρενέ!... Έσύ μου μιλάς έτσι;... Με βρίζεις! Έσύ;... Έσύ!... PENE. — Μ' άπατάς!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (έξαλλη). — Έ, λοιπόν, άφοι δεν με πιστεύεις, ναί, σ' άπατό. Σ' άπατό... Τέλειωσε... Τό όμολογώ... Είσαι εύχαριστήμένος τώρα; Θά πάμης να με βασανίζης με τις έρωτήσεις και τις ύποψης σου; Σ' άπατό. Δεν έχεις παρά να ζητήσεις διαζύγιο. Και θά σου τό δώσω άμέσως. (Κινεί να φύγη. Ο Ρενέ έξω φρενών, άνοιγει γρηγορα-γρηγορα ένα συρτάρι, παίρνει ένα περιστροφο και πυροβολεί έναντιον της).

ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (πέφτοντας κάτω). — Ορτανια... Τί έκανες. Ρενέ;... Γιατί να με σκοτώσης άδικα;

(Μπαίνει τεχνηστας η Εύγενία). EYGENIA. — Τι συμβαίνει;... Θεέ μου!... Ρενέ, τί έκανες, τί έκανες, παιδί μου!...

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Μητέρα μου!... Μ' έκοτώσσε άδικα... Με περιμάτωσε... Μ' έβωσε... Κι' εγώ τού είπα για να έδικηθώ ότι τον άπατό πραγματικά... Πεδάνω, Θεέ μου!...

PENE. (μυοτρελλός από θυμό και άπελεισία). — Και τό μπουκίτο, τό μπουκίτο πού σου τό έδωσε;

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Τό άγόρμα στο δρόμο, για να σου τό δώσω, Ρενέ. Πηγαίνετε στη γωνία της όδοι Θριάμμου. Θά διπτε έκει ένα γέρο πού πουλάει λουλουθία... Ρωτήστε τον... Ρωτήστε τον για μία μωρία με άσπρο έπανώριον... Θεέ μου, πός κονώ!...

PENE. (συνίχεσεται). — Άλήθεια!... Λές άλήθεια;... (Γονατίζει κάτω). Θεέ μου, Θεέ μου! Τι έκαμα!... Όρτανια, άγάπη μου, συγχώρεσέ με... Είμαι ένας κακοήσος!... Είμαι ένας έλειενός!... Σκότισα τη γυναίκα μου!... Δεν θέλω να ζώ πεία. Θέλω να πεθάνω, να πεθάνω!...

(Στηρίζει την κάννη του περιστρόφου στον κορσάφο του, μά η μητέρα του φροπταίνει και τού παίρνει τό όπλο από τό χέρι).

EYGENIA. — Παιδί μου, τί θές να κάνης;... Έλα στον έαντό σου, Ρενέ. Αυτήσση με... Αυτήσση τη γυναίκα σου... Οι ύπηρετές λείκουν εύτυχώς άπ' τό σπίτι, Κανείς δεν θά μάθη τίποτα. Τρέξε, Ρενέ, να φωνάξης τον γιατρό μας.

PENE. — Ναί, ναί, θά τρέξω... Θεέ μου, σπασε την Όρτανια μου!

ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (με δσσυμένη φωνή). — Είλε άργά πεία... Πεδάνω!... Ρενέ, σ' άγαπώ, σ' άγαπώσσαι πάντα...

(Ο Ρενέ σηκώνεται όρθός και φεύγει για τον γιατρό, τρελλός άπ' την άπελεισία του).

EYGENIA. — Τί κακό ήπαν αυτό, Θεέ μου!... Άγαπημένη μου Όρτανια... παιδί μου, ήσυχασε... Δεν έχεις τίποτα, θά σωθής. Σκέψου τον Ρενέ. Δεν θά μωροέση να ζήση ύποτερα από αυτό πούζανε... Τώρα πού πεισθήκε πού είσαι άδωκα, θά

PENE.—Θεέ μου, άσσε την Όρτανια μου!...

οκοτωθή ἀπ' τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπελπισία του.
ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (μ' ἀδύναμη φωνή). — Ναι, ναι, ἔχεις δίκιο, μητέρα... Ὁ Ρενέ δὲν θὰ θέλησιν νὰ ζῆσιν ὅσπου ἀπ' αὐτὸ ποῦκα-νέ... Μὰ δὲν πρέπει, δὲν πρέπει νὰ πῶθην ὁ Ρενέ... Ὁ, ὄχι, ὄχι... Καλύτερα νὰ ποτιεὶν ποὺ εἶμαι ἔνοχη, πὺς πρὸδουσα τὴν ἀγάπην του... Αὐτὸ θὰ γίνῃ... Ἦσυχασε, μητέρα... Θὰ τὸ πὸς πὸς δὲν με σκο-τώσει ἄδικα... Πὺς εἶμαι μὴ παληγοῦναθα, πὺς δὲν τὸν ἀγαπῶ, πὺς δὲν τὸν ἀγάπησα ποτέ... Κ' εἶσι δὲν θὰ τὸν χάσης, μητέρα... Ἦσυχασε...

ΕΥΓΕΝΙΑ, (πείνεται ἐπάνω της). — Κόρη μου!... Κόρη μου!...

(Μπαίνει ὁ Ρενέ μὲ τὸν γιατρό).

ΡΕΝΕ, (μ' ἀγωνία). — Ζεῖ;... Ὁρτανσία, ἀγάπη μου, τί κα-κὸ σοὺ ἔχαιμι!...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ, (ἐξετάζει τὴν Ὁρτανσία). — Θὰ ἔκρινε νὰ τὴ μεταφέρωσιν στὸ νοσοκομεῖο...

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Ὅχι, ὄχι, γιατρέ, εὐχαριστῶ... Πειθαῖνω!...

ΡΕΝΕ. — Θεέ μου, τί ἔχαιμι!... Εἶμαι ἕνας ἄθλιος, ἕνας κα-κοῦργος!...

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Ὅχι, Ρενέ... Δὲν εἶσαι κακοῦργος... Ἐγὼ, ἐ-γὼ εἶμαι μὴ ἀνάστη, μὴ ἀπίστη... Λέγει ὅρα πρὶν, νόμισα διὰ θὰ ζῆσιν καὶ προσπαθῶσα νὰ σὲ πείσῃ διὰ εἶμαι ἄθλια... Λοιπὸν, τὴ-ώρα ποὺ νομίζω τὸν θάνατον νὰ πληρώσῃ, σοὺ λέω τὴν ἀλήθειαν, ὅλη τὴν ἀλήθειαν... Σ' ἀπαύτωσα, Ρενέ!... Σ' ἐπείθανά μου... Εἶμαι ἡ χει-ρότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου... Καὶ δὲν ἔλα ἕνα μόνον φίλο... Ἐλα πολλούς!... Δὲν σ' ἀγαπῶσα... Τ' ἀνοξίς;... Δὲν σ' ἀγαπῶσα κα-θύλου... Δὲν σ' ἀγάπησα ποτέ...!

ΡΕΝΕ. — Δὲν εἶν' ἀλήθεια... Δὲν εἶν' ἀλήθεια...

ΟΡΤΑΝΣΙΑ. — Πειθαῖνω!... Δὲν μπορῶ νὰ ποὺ ψεύματα τὴ στιγμὴ αὐτῇ... Εἶμαι ὅλη τὴν ἀλήθειαν... Εἶμαι μὴ ἀ-πίστη, μὴ ἀνάστη, μὴ δεσποραμένη!

ΡΕΝΕ. — Θεέ μου!... Δὲν ἦσαν λοι-πὸν ἄδικες ἡ ὑποψίσεις μου;

ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (ξερυγῶνας μέσα στήν ἀγκαλιά της μητέρας τοῦ Ρενέ). — Ναι, δὲν ἦσαν ἄδικες... Σ' ἀπα-ύτωσα!...

ΕΥΓΕΝΙΑ, (σιγά). — Κόρη μου, καλὴ μου κόρη, σ' εὐχαριστῶ... σ' εὐ-χαριστῶ!...

ΟΡΤΑΝΣΙΑ, (μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκούγεται). Ρενέ... Χαίρε!... Συχω-ρασεῖ με... Μὰ δὲν ἀξίζει νὰ χάσις γιὰ μένα... Χαίρε γιὰ πάντα, Ρενέ!...

(Ἀνασηκώνεται ἔξω, ἕνας δυ-νατὸς σπασμὸς τινάζει τὸ περικεῖτο της σῆμα, ἀρτίζει μὴ μουσικουμένη φωνὴ καὶ σωρίζεται κάτω νεκρῇ).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ἀπῆθανε!

ΡΕΝΕ. — Θεέ μου!... (Κλαίει μὲ λυγμούς).

ΕΥΓΕΝΙΑ, (σιγά στὸν γιατρό). -- Γιατρέ μου... Σὰς παρηκολῶ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πῆτε εἰς τὴν κλητήριον ἀνά τῆς;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ. — Κιρία μου, ἀφοῦ ἀπολύθησθε τὸ ἔγκλημά της, ὁ γυνὸς σας θὰ ἀδωσθῇ... Εἶμαι μάρτυς ἐγὼ. Τ' ἀκούσα ὅλα... (Σιγά). Μὰ πόσο θὰ ἔλεγε διὰ τὴ γυναῖκα αὐτῇ, ποὺ φανόταν τόσο ἀγνή, τόσο ἐνάρετη, ἦταν μὴ τόσο ἄπεινή!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
Ο ΜΠΕΝΖΑΜΕΝ ΚΟΝΣΤΑΝ ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Ὁ περιήμιος Γάλλος συγγραφεὺς Μπενζαμέν Κονσταντ στὴν παι-διὰ του ἤλεια ἦταν πολὺ ἀμελής καὶ διάστροφος. Δὲν ἐδίδασκε τὰ μαθητὰ του καὶ ἦταν τόσο ἀπειθαρχητὸς στοὺς δασκάλους του, ὡ-στε οἱ περισσότεροὶ ἀπ' αὐτοὺς ἀπελυθόντουσαν καὶ τὸν ἄφιναν στὴν τύχη του. Τέλος, βροῖθηκε μ' ἕνα δασκάλου ἔξωτος, ὁ ὁποῖος προ-τένε στὸν νεαρὸ Κονσταντ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ... ἀφρονεῖται μὲ μὴ νέαν γλῶσσαν, μὲ τὴν ὁποία νὰ μιροῦν νὰ συνεννοῦνται μόνον οἱ δύο τους. Ὁ μαθητὴς δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρότασιν, γιὰ τὴν ἰδέαν του φάνηκε ἐξαιρετικὰ πρωτότυπος, μ' ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐργάζεται μὲ ζῆλον γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτό. Μελετοῦσε καὶ ἔγραφε καθήμενός, ὑπὸ τὴν ἀδριανὰ του διαπάλου του καὶ προσπαθοῦσε μὲζὺ του νὰ βροῖ τὰ γράμματα, τίς λέξεις καὶ τοὺς κανόνες τῆς νέας γλώσσας, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ, τὴν ὁποία ὁ ἔξωτος δά-σκαλὸς τοῦ παρίστανε ὡς κεινοῦργη γλῶσσαν.

Ἐτα ὁ Μπενζαμέν Κονσταντ ἔμαθε σὲ λίγο σχετικῶς χρονικὸ διάστη-μα πὺς καλὰ τὰ ἀρχαία ἑλληνικὰ, τὰ ὁποῖα ἀργό-τερα τοῦ χροσόμενος ἀπὰ πολὺ στὸ φιλολογι-κὸ του στάδιον.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ο ΤΣΑΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΗΘΟΠΙΟΣ ΒΕΡΝΕ

Μιὰ συνθεσία τοῦ Τσάρου Νικολάου. Πὺς τὴν ἐπαθε ὁ Γάλ-λος ἠθοπεὺς Βερνέ. Στὴ φυλακὴ! Τὸ βράδυ τῆς παραστά-σεως. Ὁ Βερνέ δὲν εὐρισκεται ποῦθεν... Ὁ Τσάρος ἐργί-ζει. Ἡ λύσις τοῦ μυστηρίου. Τὸ αὐτοκρατορικὸ δῶρο, κ.τ.λ.

Ὁ αὐτοκράτορ τῆς Ρωσίας Νικολάου, ἀγαποῦσε νὰ περπατῇ τακτικὰ στοὺς δρόμους τῆς Πετρούπολης μόνος, ὅπως ὁ διὰς-μας βασιλεὺς, ὁ μακαρίτης Γεώργιος Α', μὲ τὴ διαφορά διὰ ἀπαγο-ρευτὸν ἀσθητικὰ στοὺς Ρώσους νὰ πληρώσιν καὶ νὰ ποῖν ἔσται καὶ μὴ λείπει στὸν αὐτοκράτορα τους.

Τὴν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἔλαβε χώραν τὸ παρακάτω περιστα-τικὸ, βροχότανε περιστατικῶς στὴν Πετρούπολιν ἕνας Γάλλος ἠθοπεὺς, ὀνόματι Βερνέ, ὁ ὁποῖος διατελοῦσε ὑπὸ τὴν ἐντολή τοῦ Τσάρου.

Μιὰ μέρα λοιπὸν, ἐνὸς ὁ Τσάρος ἔβαινε τὸν περὶπατὸν του σὲ μιὰ κεντρικὴ πλατεῖαν, διέσπασε μίαν ἀπὸ τῶν φθῶν τὸν ἐπισκοπεῖον τοῦ ἠ-θοπεῖου. Πῆγε ἀμέσως κόναν του καὶ τοῦ εἶπε μὲ οὐκίτητα :

- Τί γίνεσαι, Βερνέ; Θὰ βροῖς ἀπὸ τὴ στή σερῆ;
- Μάλιστα, Μεγαλειότης, ἀποκρίθηκε ὁ ἠθοπεὺς. Θὰ παίξω στὴν κομιχὸν ἐ'Ο πατόμας κα' ἡ κόρη του.
- Ποῦ καλῶ. Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο τι καταφέρνεις περὶφημα. Θά-ρω κα' ἔγω;...

Ἐπὶ αὐτῶν ἀπὸ μερικὰ ἀκόμα φιλοφρονητικὰ λόγια, ὁ Τσάρος ἀπο-χαίρεσεν τὸν Βερνέ καὶ ἔξωκολύθησε τὸ δρόμον του. Ἀλλὰ μόλις ὁ αὐτοκράτορ ἔξαφανίστηκε μέσα στὸ πλῆ-θος, ὁ δούκιος Βερνέ ἐνοιήσασθε δύο στιβαρὰ χροῖμα πάνω στὸν ὄμο του κα' ἀντι-κρίσεν ἕνα Ρώσσο ἀστεινομῶ.

— Ἀκολούθησέ με, τοῦ εἶπε ὁ ἀστει-νομῶς. Μόλις στὸν αὐτοκράτορα καὶ θὰ τιωροῖθῃς.

Τὸν γάσσον διαμαρτυρήθηκε ὁ ἠθο-πεὺς καὶ προσπαθῆσε νὰ ἐξηγήσῃ στὸν ἀστεινομῶ, διὰ τὸ σφάλμα ἦταν τοῦ αὐτοκράτορος καὶ ὄχι δικὸ του. Ἡ ἀ-στεινομικὴ διαταγὴ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦταν ὀρθὴ κα' ὁ Βερνέ, ὕλιονος καὶ μὴ, ὀδηγήθηκε στὴ φυλακὴ.

Ἐπὶ ἐβροῦνασε, τὸ θέσπερο ἐνοι-ζε, ὅπως πάντα, συννενοῦντοῦσαν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἠθοπεῖοι καὶ μόνον ὁ Βερ-νέ δὲν ἔφρανονταν ἰσάμια.

Ἐπιπλέον τότε νὰ τὸν ζήτησαν ἀπὸ αὐτὸν ποῦ, ἀλλ' ὁ σπουτανομῶς του τοῦ ἀπάντησε, διὰ εἶχε βροῖ ἔξω ἀπ' τὸ πρὸν καὶ δὲν εἶχε γυρίσει.

Ὁ θιασάζης, γιὰ νὰ κερδίσει πλεῖ-ον κερδὸ, ἔβαλε τὴν ἀρχήτερα νὰ παῖξῃ καὶ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε ν' ἀντανα-στασθῇ τὴν ἀναγγελλομένη κομιχὸν μὲ μιὰν ἄλλην, στὴν ὁποία δὲν εἶχε ὀλοῦ ὁ Βερνέ.

Ἀλλὰ πρὶν σιωπῇ ἡ αἰτία, ὁ Τσάρος, ὁ ὁποῖος βροχότανε ἀπὸ νοῖς στὸ θέσπερο του, μόλις ἐβροῖσε ἕνα βλεμματὸν πρὸς τὸ πρόγραμμα κα' εἶδε τὸν τίτλον ἄλλου ἔργου, χωρὶς μάλιστα ν' ἀναμείρεται σ' αὐτὸ καὶ τ' ὄνομα τοῦ ἐπισκοπεῖου τὸν ἠθοπεῖου, ἔφρανε ἔξω φρεσίν.

Κάλεσε λοιπὸν ἀμέσως τὸ θιασάζην καὶ τοῦ ζήτησε μ' ἔντονον ἔ-φος νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς μεταβολῆς αὐτῆς.

— Μεγαλειότης, ἀπάντησε τρέμοντας ὁ θιασάζης, ὁ Βερνέ ἔφρανε ἄφρατος καὶ μόλις πρὸ ὀλίγου τὸ πληροφοροῦσθηκα. Δέταξαι νὰ τὸν ζη-τήσουν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν τὸν βροῖκαμ ποῦθεν.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Τσάρος τὸν ἐκείνησθε μ' ἕνα βλοσσοῦ βλέμμα, ἀλλ' ἀμέσως ἀλλάξε ἔκφρασι κα' εἶπε γελώντας :

— Ἐγὼ φταίω. Σήμερα τὸ πρὸν μίσηρα στὸ δρόμον τοῦ Βερνέ καὶ φραίνετα, διὰ θὰ τὸν ἔφρασαν οἱ ἀστεινομῶ. Ἄς τὸν ἀφρονεῖται λοιπὸν ἐλευθερο κα' ἄς ἐροῖται ἀμέσως ἄδω.

Μετὰ ἕνα τέτατον, ὁ Βερνέ, χωρὶς στή διαταγὴ τοῦ Τσάρου καὶ στὴν ἀμείων ἐκείνησθε τῆς, ἔφρασε στὸ αὐτοκροτορικὸ θέσπερο.

— Ἀποῖμα λάρα πολὺ γιὰ τὸ ἀτίχημα ποῦ σοὺ προσέφρανα ἄθε-λῶ μου, φραίνετα Βερνέ, ποῦ εἶπε γελῶν κα' ὁ Τσάρος. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ λησμονήσῃτε τὴν περὶστασίαν καὶ κα' νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς βισκοπῶσθω... Τί ἀγάπηται νὰ σὰς χωρίσω;

— Ἀν ἡ Μεγαλειότης σας θέλει νὰ μοῦ κινήν μιὰ χάρι, ἀποκρί-θηκε ὁ Γάλλος κομιχῶς, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ μοῦ βισκοπιῶ-στετε ἀπὸ δρόμον, γιὰτὶ δὲν μὸς ἀρέσει ἡ φρ-λοσῆ!...

Ὁ Νικολάους ἐλαμο-γέλασε γιὰ τὴν ἐξυνην ἀπάντησθε τοῦ ἠθοπεῖου καὶ τοῦ χάρεσε ἕνα σακ-κουλάκι γεμάτον χροσὸ φουβλίαν.

